

og som kendte Bøndernes Forhandlingsmaade bedre, lykønskede ham og sagde med sin lille vovede Latter, at han nu godt kunde lade tage Maal af sin Bryllupsskjorte. Ogsaa i Præstegaarden gav man ham det bedste Haab; og det varede heller ikke længe, før det rygtedes, at de to Mænd var rejst til København for at tale med Egnens Rigsdagsmand om at skaffe et Tilskud fra det Offenlige til Arbejdets Udførelse.

Per tilbragte efterhaanden det meste af sin Dag i Præstegaarden, og Inger gav sig for hvert Besøg mere uforbeholdent hen i sine Følelser for ham. Hun kom vel ingensinde ud af sin ligevægtige Ro og blev stadig lidt mut, naar han kysede hende; men til Gengæld kunde hun være helt rørende i sin Omhu for ham. Naar han kom dertil i daarligt Vejr, sørgede hun altid for straks at skaffe ham en varm Drik, som hun saa tvang ham til at sluge næsten kogende; og naar han gik eller kørte bort om Aftenen, tog hun gerne ved deres Afsked ude i Forstuen sit lille Silkesjal af Skuldrene og knyttede det egenhændig om hans Hals, for at han ikke skulde forkøle sig. Hendes Kærlighed havde endnu ikke viklet sig ud af Moderlighedens Svøb, og Per lod sig uden Kny behandle som et Barn, en egensindig Unge, hvis Unoder hun overbærende fandt sig i.

Med de indre Forhold i Præstegaarden var Per hurtig bleven fortrolig. Han havde blandt andet ikke været længe om at opdage, at der kun raadede een Vilje der i Huset, og at denne sad i Præstens Lomme. Der var dog ikke Tale om, at Pastor Blomberg som Familjefader nogensinde optraadte despotisk. Han herskede i Kraft af en naturlig Overlegenhed, hvormed han ligesom umyndiggjorde sine Omgivelser uden al Anven-